

Triggerwarning:

Denne bog indeholder beskrivelser af bl.a. vold, body horror og voldtægt. Den er derfor heller ikke tænkt til helt unge læsere, der ikke tidligere har stiftet bekendtskab med hårde bøger.

Mörkt Paradis bog 1 – Kun den stærkeste overlever

Oversat fra svensk af Katja Berger efter Mörkt Paradis af Maria Hernius

© 2024

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Omslag: Mattias Norén

Layout: Simon Zander, simonzander.dk

Oversætter: Katja Berger

Sproglig konsulent: Christopher Schelde Hansen

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave 2024

ISBN 978-87-94320-61-0

© Maria Hernius and Storify Publishing, Järfälla.

© Mattias Norén (cover illustration, Mörkt paradis)

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

MØRKT PARADIS

KUN DEN STÆRKESTE OVERLEVER

MARIA HERNIUS

HI READER

PROLOG

Kvinden løber for sit liv. Barnet ved hendes side sinker hende, men hun holder et fast greb om den tynde arm. Det lille barn gisper af frygt, men de fortsætter med at sprinte, kravle over den fugtige mos- og fyrrenålebeklædte skovbund og sno sig mellem sammenfiltrede træstammer, knap synlige i natten. Panikslagne skrig omringer dem, og de hører nogen tigge om hjælp, men kvinden kan ikke stoppe. De bliver forfulgt, og deres forfølgers skygge vil overfalde dem, hvis hun stopper sit vanvidsløb. Så, på hendes højre side, fanger en bevægelse hendes blik.

En anden kvinde, også med et lille barn ved sin side, dukker frem fra skoven og løber kun få meter fra hende. Hendes blonde lokker bølger ud bag hende. Pludselig høres et skarpt, gennemtrængende skrig, og den lyshårede kvinde snubler og forsvinder ud af syne.

Kvinden strammer grebet om sin datters arm og forsætter med at løbe. Et blik over skulderen afslører, at deres forfølgere ikke er langt bag dem. Mørke skygger tårner sig op mellem stammerne.

“Mor,” råber den lille pige.

I det fjerne bliver den tætte skov mindre tilgroet, og kvinden er tvunget til at stoppe op for ikke at snuble ud over kanten på en endeløs afgrund.

Nedenunder stirrer et kulsort tomrum op på hende.

Ville det være bedre at springe?

De ville uden tvivl blive knust mod skarpe klipper eller spiddet af træernes grene i en forfærdelig, men øjeblikkelig død. I det mindste ville hendes barn være ude for rækkevidde. Hun klemmer øjnene hårdt sammen og mærker den stigende vind fra kløften friste hende, hviske forførende til hende og love død. En gren knækker bag hende, og hendes krop, der instinktivt reagerer på lyden, kaster sig selv mod højre. Hun vil ikke dø.

Fra øjenkrogen ser hun silhuetten af en skygge, der nærmer sig, indtil den er faretruende tæt på. Hun er et jaget dyr, men hun er ikke det tiltænkte bytte. Den lille pige snubler og skriger, mens hendes mor slæber hende hen ad jorden. Kvinden kæmper, men det lykkes hende at trække barnet op på hoften, hvilket får hende til at miste værdifuld fart.

Datteren klamrer sig febrilsk til sin mor, slår sine små arme om hende og presser sit tårevædede ansigt mod sin mors dunkende hals. Det efterlader spor af koldt snot og varme tårer på hendes brændende hud.

Deres hjerter hamrer i takt, mens deres åndedræt hvæser i anstrengelse. Hendes lunger skriger efter ilt, og hendes ben er tunge, men alligevel forsætter hun med at løbe i ren desperation.

Til højre for hende lurar den bundløse, sorte kløft, mens den skarpe skovkant tårner sig op til venstre. Inde fra mørket siver de hårrejsende skrig ud. Pludselig dukker en høj, mørk skikkelse op og blokerer deres vej. Drevet af frygt vender kvinden om og løber ind i skoven igen.

Men blandt de mørke træstammer ser hun flere skygger, der venter på hende, og med rædsel indser hun, at de er omringet. Et hjerteskræende skrig forlader pigens mund, da det sølvglinsende månelys oplyser deres forfølgeres ansigter.

Kvinden falder udmattet til jorden og klamrer sin datter til sig. Deres rødbrune hår smelter sammen, mens de klynger sig til hinanden og græder.

Så er de tårnhøje skygger over dem. Kvinden tigger og nægter at give slip på sit barn. Men hun bliver revet i håret og trækkes bagover, imens den lille pige bliver trukket i, til deres sammenflettede fingre glider ud af et sidste favntag. Deres hylende stemmer bliver til én fælles panik, en datters frygt for at miste sin forælders tryghed og nærhed og en mor, der ved, at hendes barn er forsvundet for evigt.

I et desperat forsøg kaster kvinden sig efter sin datter, men bliver straks presset mod jorden af en stærk kraft.

Hendes kinder skraber mod den ru skovbund, da hun bliver skubbet om på maven. Hendes datters øredøvende skrig drukner alle andre lyde og forsvinder til sidst i det fjerne – efterlader kun kvindens smertefulde gisp af sorg og frygt. Én tanke står tilbage: Hun skulle have ladet kløften tage dem.

DEL 1

1

Nogen ryster mig. Jeg bliver hevet ud af min dybe søvn, og mine øjne flyver op.

En slank skikkelse tager form foran mig, og et øjeblik tror jeg, at det er væsnet. Jeg gisper af frygt, mens hjertet hamrer mod brystet. Silhuetten sætter sig på hug og rører ved min skulder. Mine øjne fokuserer, da jeg ser min veninde presse en finger mod sine læber. Jeg prøver at berolige mig selv med en dyb indånding. Hun gør tegn til, at jeg skal følge efter hende.

Jeg trækker det tynde stof af, som knap nok har beskyttet mig mod nattens bidende kulde. Mine lemmer er stive og ømme, da jeg modvilligt rejser mig fra betongulvet. Jeg ville ønske, jeg kunne sove videre, for selvom min seng er lavet af sten, er jeg i det mindste komfortabel og varm i mine drømme.

Jeg sniger mig forsigtigt gennem rækkerne af sovende børn, lister på tæerne gennem mørket for ikke at forstyrre nogen af dem. Luften er tyk og fugtig fra deres rytmiske åndedræt, og jeg længes efter den friske brise udenfor. Selvom natten er iskold, er morgenen alt for varm.

Min veninde er allerede klatret op på siden af det høje glasskab, der er fastgjort mod den fjerneste væg. Gennem de tykke glastruder kan jeg i det svage lys skimte et beskidt hulrum. Det er, som om det

gennemsigtige skab er blevet placeret over hullet for at forhindre stanken i at sprede sig. Men hvis nogen glemmer at lukke døren, opdager vi det med det samme.

Ud over glasskabet er vandhanerne på væggen de eneste andre ting i rummet. Og kameraerne, selvfølgelig. Jeg kaster et blik på sikkerhedskameraerne over den boltede dør.

Det røde lys er ikke tændt. *Godt, der er ingen, der kigger.*

Jeg forsøger at trække mig op på glasskabet, men mine arme kan ikke løfte kropsvægten. Jeg sparker hjælpeløst med benene, mens mine bare fødder glider mod den blanke overflade.

Pludselig griber et par stærke hænder fat i min grå skjorte og trækker mig op over kanten. Da jeg løfter blikket for at se på hende, forbløffes jeg over styrken i min venindes magre skikkelse.

Hun står foran mig i en skjorte, der ligner den, jeg har på. Den var engang hvid, men måneder med sved og snavs har misfarvet den. Hendes skjorte når hende til under knæene, mens min knap nok dækker mine lår. Selvom vi er på samme alder, er hun mindre og lavere end mig. Vi ankom til Opfostringen sammen, hende og jeg.

Hun nikker mod den lille vinduesluge over skabet, som er rummets eneste lyskilde. Da jeg kigger gennem vinduet, mærker jeg en glæde over, at hun vækkede mig. Solopgangen kaster et rosenkær ud over den blå himmel, mens gyldne solstråler spreder sig, da en ny dag toner frem. Jeg presser min næse mod glasruden og stirrer forundret.

“Smukt,” udånder jeg og presser mine fingre mod den blanke overflade, som forsøger jeg at nå ud.

Måske ville jeg blive trukket ud herfra og forsvinde, hvis jeg bare kunne røre ved den. Men glasruden er ubøjelig og kold mod min håndflade, hvilket gør mig opmærksom på den trykkende varme i rummet.

Min nakke er fugtig under mit tykke, rødbrune hår, og sveden samler sig som perler i mine øjenbryn og løber ned ad næseryggen.

Jeg har en desperat lyst til at forlade det her sted. Fornemmelsen er så overvældende, at mine øjne brænder af alle de uforløste tårer. Men min veninde har brug for, at jeg forbliver stærk.

“Tak, fordi du vækkede mig.” Jeg smiler til hende, og hun smiler fornøjet tilbage.

Hun rykker tættere på det lille vindue, og solstrålerne leger hen over hendes hud. Hendes krave er gledet ned under kravebenet og afslører et lyserødt ar, der ligner mit.

Jeg rækker ud, lader mine fingre glide hen over de bogstaver og tal, der er brændt ind i hendes magre skulder: M17, hendes identitet og navn på dette sted.

“Jeg vil væk herfra,” hvisker hun, men hun beder om det umulige.

Det tiltagende sollys oplyser hendes korte, blonde hår og skaber en illusion af en glorie over hendes hoved. Lyset skjuler de skaldede pletter på hendes hovedbund og får hende til at ligne det barn, hun burde være.

Vi står tæt sammen, indtil solen står op over det tørre landskab udenfor. Jorden ser næsten farverig ud, som om nuancerne i den klare himmel bløder terrænet op og får de takkede grene i den enorme skov til at virke mindre truende. De vil lukke os ud, hvis vejret er godt. Og et sus af spænding løber gennem min krop.

Bag mig, nede på gulvet, hører jeg uroen af børn, der vågner.

“I må ikke være deroppe,” er der en, der siger i et dæmpet tonefald. Stemmen er skinger, men det er en af mine yndlingslyde.

En dreng med nøddebrunt hår kigger op på os. Han er så lille, at han er nødt til at træde et skridt tilbage for at kunne se os.

“Må vi ikke? Det anede jeg ikke, M03,” svarer jeg sarkastisk, sætter mig på knæ ved kanten og gør mig klar til at hoppe ned.

Han rækker tunge ad mig. Jeg smiler og vender mig mod M17, som stadig stirrer ud ad vinduet. Synet af hende, rolig og fredfyldt, trækker i hjertet. Jeg ville ønske, at hun kunne blive der hele dagen, alene i stilheden, men jeg ved, at det ikke kommer til at ske. Hvis vi ikke kommer ned nu, bliver væsnerne vrede.

Jeg trækker forsigtigt i hendes plettede skjorte, og M17 kommer modvilligt ud af sin trance. Hun kaster et sidste vemodigt blik mod himlen og følger mig ned på gulvet igen.

“Godmorgen,” mumler jeg til børnene, der vågner omkring mig, mens jeg går tilbage til min seng.

Nogle hilser tilbage, andre nikker, mens få stadig blunder. Jeg sover i det fjerneste hjørne op ad stenmuren. På den måde kan jeg vende mig væk fra mit fængsel og fortrænge det sorgfyldte scenarie af de børn, jeg deler det med.

M17 sætter sig på dyngen af tæpper ved siden af mine. Fra denne vinkel kan jeg se en stor, skaldet plet på siden af hendes hoved. Den ser frisk ud, blodet er kun lige tørret ind, og huden omkring er hævet. Hun må have skadet sig selv i nat, for jeg lagde ikke mærke til såret i går.

M17 er som en lillesøster for mig. Hun plejede at være legesyg og snakkesalig som barn, men på det seneste har jeg måttet vænne mig til hendes tavshed. Jeg er ret sikker på, at hun ikke ville have klaret det herinde uden mig. Når hun er ked af det, trøster jeg hende, og når hendes sår er dybe, hjælper jeg hende med at forbinde dem. Jeg beskytter hende og M03 mod de ældre børn, som kan være hårde nogle gange. M03 venter allerede på sin seng, som er på den anden side af min.

“Se ikke så bekymret ud. Vi kom ned,” fortæller jeg ham.

Jeg folder mit grønne, kløende tæppe sammen og sætter mig på det. Det er det eneste, jeg ejer, udover den beskidte skjorte, der hænger løst på min krop.

“M24, du ved, at du vil blive straffet, hvis de ser dig deroppe,” svarer M03, og hans øjne flakker ængsteligt mod døren i den anden ende af rummet. Jeg nikker til ham.

M24 er identiteten, der er brændt ind i min hud. M repræsenterer den gruppe, jeg tilhører, og 24 er mit nummer i gruppen.

Vi ankom til farmen for længe siden – før jeg var gammel nok til at huske, hvordan jeg endte her. Jeg kan ikke huske,

hvordan livet var, før jeg kom hertil, men jeg husker væsnet, der brændemærkede mit bryst med et rødglødende jern. Frygt efterlader et spor i hukommelsen, og det har dette sted masser af.

“Jeg hader morgener,” mumler M03 gnavent. “Jeg hader at vente.”

Og som for at understrege hans ord hører jeg en lyd bag de låste døre. Vi stivner, og rummet bliver fuldstændig stille. En skarp lyd ekkoer gennem rummet, da noget tungt skraber mod døren. Låsen klikker, og jeg synker.

Tværs over loftet tændes lysstofrør, og vi kniber øjnene sammen, mens det skarpe, hårde lys blænder os. Dørene svinger op, og tre væsner marcherer ind.

Jeg har aldrig helt vænnet mig til synet af dem. De er højere, end man troede var muligt, høje nok til, at de nemt kan nå det vindue, vi kiggede igennem for bare et par minutter siden. De går på to ben og har lange arme, ligesom os, men deres hud er gul og grøn, som hæslige tudser. Jeg tror, det er derfor, væsnerne forklæder sig i hår og hud fra mennesker, for at skjule deres grimme, ulækre kroppe. Væsnet, der går gennem døren, har strejf af gyldent hår hængende fra dets arme og ben som en jagers trofæ.

Gad vide, hvem håret tilhører ...

Jeg ser på M17, der stirrer på det lyse hår, mens hendes hånd rækker ud efter hendes egne korte lokker. Jeg griber hurtigt hendes lille hånd, før hun når at gøre skade på sig selv. Jeg trækker hende ind i mine arme og mærker hendes hjerte banke hårdt og hurtigt.

Eller måske er det mit?

“Kom,” hvisker jeg i hendes øre.

Vi rejser os. Hvis der er én ting, vi har lært efter at have været låst inde så længe, er det, at man skal gøre præcis, hvad væsnerne siger. Det er tid til vores daglige undersøgelse, hvor vi skal stå ved siden af hinanden i en lang række. Engang nægtede jeg at stille mig i kø. Et væsen slog mig så hårdt i hovedet, at mine ører ringede i flere dage. Siden da har jeg ikke turdet være ulydig.

Jeg skynder mig at indhente de andre børn, som begyndte at bevæge sig, da låsen gik op. Maser mig ind i rækken mellem M17 og M03.

Et væsen står vagt ved døren, mens de to andre nærmer sig begyndelsen på opstillingen. De fleste børn sænker blikket og stirrer ned i jorden, men jeg kan ikke løsrive mit blik fra de tingester.

Jeg hader dem.

De stopper, da de når M12, den første dreng i rækken. Han har mørk hud og når knap nok til væsnets hofte. Jeg kan godt lide ham, fordi han aldrig slås med de andre børn.

Væsnerne begynder at trykke flere forskellige steder på hans krop, måler hans arme, bryst, ryg og ben.

Da de løfter hans skjorte, kigger jeg væk af respekt. Det er ikke, fordi vi har meget privatliv i forvejen.

Da væsnerne er tilfredse med undersøgelsen af M12, går de videre til M28, det næste barn i rækken. De begynder at kæmme deres slanke, krogede fingre gennem hendes lange hår. Væsnet med det blonde hår hængende fra armene ser ud til at sammenligne det med pigens sorte krøller. Så begynder de at klikke og kurre. Vi forstår ikke, hvad de siger, men jeg ved, at noget er ved at ske.

Jeg vil løbe over og beskytte hende, men jeg tør ikke. Der er heller ikke noget, jeg kan gøre. Væsners skarpe klikken hører op, og et af dem griber pigen i armen. Hun skriger og rækker desperat ud efter de børn, der er tættest på hende. Men ingen reagerer. Det er ikke det værd. M28 og alle os andre ved, at hun er blevet udvalgt. Det er hendes tur.

Væsnet, der står vagt, trækker hende ud gennem døren. Vi hører ekkoet af hendes forpinte skrig fra den lange korridor og ved, at det er sidste gang, vi nogensinde vil se hende.

De to andre fortsætter deres undersøgelse. Den næste pige har kort, brunt hår, og ligesom M17 har hun næsten ikke noget tilbage.

Væsnerne vil ikke have hendes hår.

Væsnet, der har bleg, indtørret menneskehud over skuldre og arme, holder et hvidt stykke stof frem. Det tørrer stoffet af mellem hendes ben og undersøger det. Intet rødt. Hendes krop ryster, mens væsnerne klikker til hinanden, inden de går videre.

Systematisk bevæger de sig ned ad rækken og når til mig. Jeg er nødt til bøje nakken bagover for ordentligt at kunne se mine hæslige fangevogtere.

Modbydelige insekter.

Deres mudderfarvede øjne buler ud fra ansigterne, men et eller andet sted dybt i deres grumsede blik kan noget, der minder om menneskelig bevidsthed, anes. To runde huller åbner og lukker sig for hvert åndedrag der, hvor en næse burde være, og det kræver al min selvkontrol ikke at række op og kvæle væsnet.

Deres hud er slap og rynket; tæt på ser den fugtig ud, som udflåd fra et inficeret sår. Jeg forstår, hvorfor de vil have vores bløde hud.

Væsnet bøjer sig ned mod mig. Jeg lukker øjnene og holder vejret. Deres lugt er så meget værre end deres afskyelige udseende.

Jeg lader, som om de stive fingre, der løber gennem mit hår, er pinde. Pindene følger længden af mine lokker ned til min talje. Jeg har ikke gjort det til en vane at trække mit eget hår ud.

Vil jeg fortryde det nu?

Der lyder en klikken og kurren. Og så et kraftigt ryk i mit hår. Mit hoved bliver tvunget bagud, og mine øjne åbner sig instinktivt.

To hæslige ansigter, så tæt på mit. Jeg klemmer øjnene sammen igen, skræmt af min lyst til at sparke det nærmeste væsen. Men jeg ønsker ikke at blive straffet, så jeg lader dem fortsætte. Det er forhåbentlig snart overstået, og jeg får lov til at blive. Jeg mærker, hvordan de tørrer noget af mellem mine ben.

Koldsved bryder ud, da jeg indser, at jeg har glemt at tjekke for blod. *Er det her den dag, de tager mig?*

De går videre og jeg slipper det åndedræt, jeg har holdt tilbage. Men først når de er færdige med M03, kan jeg slappe helt af. Vi får alle lov til at blive en dag mere.